

Kinna for Destroyed Communities of Gush Katif and the Northern Shomron (May they soon be rebuilt)

By Rav Yehoshua Buch

About the Composition of the Kinna

This kinna was written in the style of the 16th century peytan Rabbi Eliezar HaKalir and his kinna of 24 stanzas about the 24 mishmarot of the Kohanim in the Bet HaMikdash. Words of the kinna are borrowed from Rabbi Eliezar's kinna as well as from the first chapter of Megilat Eicha, according to (Hebrew) alphabetical order. The last line of each stanza ends with the name of a destroyed yishuv (may they be speedily rebuilt).

All words of the kinna—except for one—are found in Tanakh. The kinna was made from connecting words and parts of pasukim of Tanakh, although grammar may have necessitated some slight changes. Many words in the kinna have double meanings. The first and last lines of each stanza rhyme with each other and lines two and three rhyme with each other.

About the Content of the Kinna

The kinna mourns the destruction of the yishuvim of Gush Katif and the northern Shomron and the expulsion of their inhabitants. Words of praise are used to describe them such as "heros", "tzaddikim" etc. The kinna blames all Jews who took part in the churban (destruction) and expulsion and describes them in harsh words such as "enemies", "pursuers" etc.

The first six words are taken from the kinna "Eicha Havatzelet HaSharon" (How the Rose of Sharon Sits) by Rav Eliezar HaKalir and this is used as a double meaning: praise for Am Yisrael and a blatant hint about the current situation of man who orchestrated this tragedy. The kinna criticizes him in the strongest manner. The next to last stanza describes Am Yisrael with words of praise such as "vineyard" and "fruitful" and the last stanza is a prayer for redemption and ends with the authors name.

For more information, contact Rav Buch at harav@machonshilo.org or +972-2-651-8519.

צורת הקינה

הקינה כתובה במתכונת הקינה של הפייטן הארץ ישראלי רבי אלעזר ברבי קליר על עשרים וארבעה משמרות הכהונה ששימשו בבית המקדש. כמה מילים וצירופי מילים בקינה לקוחים מהקינה של הקליר. בקינה עשרים ושניים בתים בני ארבעה טורים כל אחד. הטור הראשון בכל בית פותח במילה אחת או יותר מראשי הפסוקים במגילת "איכה" פרק א הערוך בסדר אותיות ה-א"ב. הטור האחרון בכל בית מסיים בשם יישוב. בשלושה מהבתים נזכרים שני יישובים.

כל מילות הקינה (מלבד אחת) הן מהתנ"ך. הקינה עשויה כולה מחיבור של מילים וחלקי פסוקים מכל ספרי התנ"ך, לפעמים בשינוי סדר המילים או בשינויים דקדוקיים ואחרים. יש מילים בקינה בעלות משמעות כפולה. ארבעת הטורים בכל בית מחורזים בסופם. בחלק מהטורים יש גם חריזה פנימית. מלבד חריזה יש בקינה סוגי מצלול שונים, כגון לשון נופל על לשון, משחקי מילים ועוד. שמות היישובים משמשים הן לחריזה והן לסוגי המצלול השונים. כן נעשה שימוש במשמעות שמות היישובים.

תוכן הקינה

הקינה מבכה את חורבן היישובים ואת גלות יושביהם, ומכנה אותם בכינויי שבח: צדיקים, עצומים, בחורים, גיבורים. הקינה מאשימה ומוכיחה את כל מי מבית ישראל שהיה לו חלק בחורבן ובגלות, ומכנה אותם בכינויי גנאי: צרים, אויבים, רודפים.

שש המילים הראשונות של הקינה לקוחות מתחילת הקינה של הקליר, אולם בקינה הזו יש לכינוי "חבצלת השרון" משמעות כפולה: כינוי שבח לעם ישראל וגם רמז מפורש לשמו של אותו האיש. הקינה מכנה את אותו האיש בכינויי גנאי: אויב, צר, רשע, רודה, תקיף, מרשיע.

הקינה משתמשת בכינויי שבח נוספים לעם ישראל: כרם, גפן פוריה, ידיד. כל הבתים בקינה, מלבד האחרון, הם תיאורי פורענות, ואילו הבית האחרון הוא תפילה ונחמה.

איכה!?

קינה על

חרבן עשרים וחמשה ישובים בארץ ישראל
וגלות יושביהם על ידי אחיהם בית ישראל

לוא אֵלֵיכֶם כָּל עֲבָרֵי דָרְךְ לַתּוֹר,
שָׂא קִינָה וְנָהִי, כִּי נִצַּתוּ וּמִי יִסּוֹר,
עוֹרְנוּ נִכְמַר כְּתַנּוּר, וְלֹא רָאִיתִי אוֹר,
כִּי לֹא יוֹסִיפוּ עוֹד לָגוּר בְּשֵׂא-נוֹר.

מִמְרוֹם שְׁלַח אֵשׁ, וְאָכְלָה אֶרְמוֹן,
אִזּוּ נִבְהַלּוּ עֲצָמַי, נִתְנַנְּנִי בְּשִׁמְמוֹן,
בֵּין עֲצוּמִים יִפְרִיד, וְהִגְלָה הַמּוֹן,
כַּחוֹ עֲצָם, וְהִשְׁחִית בְּנֵי-עֲצָמוֹן.

נִשְׁקַד עַל בְּיָדוֹ, עַל צִנְאָרֵי יִשְׁתַּרְגּוּ,
עָלִי תִשְׁתַּפֵּךְ נַפְשִׁי, אֶלֶיךָ תִּעַרְכּוּ,
עַל דּוֹשׁוֹ בְּחִרוּץ, וּפְחָדוֹ יִשְׂרָגוּ,
הִנֵּה כְּלִיּוֹן חֲרוּץ שֵׁם לְמוֹרְגוֹ.
סִלָּה כָּל אֲבִירֵי לְשִׁבְרֵי בְּחוּרִים,
רַדְפֵיהֶם הַשִּׁיגוּיָה בֵּין הַמְצָרִים,
רְאוּהָ צָרִים, שִׁחְקוּ עַל גְּבוּרִים,
נִהְפְּכוּ לְזָרִים נְטֻעֵי נְצָרִים.

עַל אֵלֶּה אֲנִי בּוֹכִיָה לַיְלָה וַיּוֹמֵם,
הוּא יִשְׁבִּי חֲבֵל הַיָּם, יִצְאוּ וַאֲיָנָם,
נִדְדוּ וְלֹא נִדְדַע מְקוֹמָם אֵינָם,
וַיָּעוּ מִכְּפָר-יָם עַד רְפִיחַ-יָם.

רַשָּׁה צִיּוֹן בְּיָדֶיהָ אֵל הַשָּׁמַיִם מַעַל,
מִבְּרִית אֲרָצוֹ מִמְּגִד שְׁמַיִם מִטָּל,
לֹא יִהְיֶה עוֹד הַשָּׁנִים הָאֵלֶּה טָל,
כִּי הִשְׁלַךְ עַל הָאָרֶץ וְהוֹטִיל גְּגֵי-טָל.

צַדִּיק הוּא יִדְוֶד בְּכָל דְּרָכָיו וְחִסִּידוֹ,
וְלֹנּוּ הִגִּיד, כִּי יִשְׁכַּח לְבָטַח יָדָיו,
וְעַתָּה לָמָּה הִרְעַלְתֶּם לִי לְהַגִּיד,
כִּי יִבֶשׁ תַּמְרוֹ, כְּלָה וְעֵבֶר גְּדִידוֹ.

קָרָאתִי לְמֵאֲהָבֵי, הֵמָּה בְּגָדוֹ בִּידְוֶד,
אֵלֵי וְאֶלֵּי, אֲרָץ רַעֲשָׁה מִפְּנֵי סִינֵי,
כְּסִתְהָ כְּלָמָּה פְּנִי, וְתִדַּד שְׁנֵתִי מֵעֵינַי,
כִּי לֹא יוֹכֵל הָעַם לַעֲלֹת אֶלֵי-סִינֵי.

רָאָה יְדוֹד וְהִבִּיטָהּ, מִמְרוֹם תִּשְׁקִיף,
כִּי צָר יָדוֹ הַנִּיף, וּמִצֹּדוֹ עָלִי הַקִּיף,
בְּפִשֶׁע בָּא תִקְיֹף, עַל חֲטָאתוֹ הוֹסִיף,
וּמִרְשִׁיעַ הַחֲנִיף, וְאָסַף אֶת קִטְיֹף.

שָׁמְעוּ כִּי נִאֲנַחָה אֲנִי, אִין מִשִּׁיב נֶפֶשׁ,
בְּחִדְשׁ הַחֲמִישִׁי מִצְּאֲנֵי רַעוּת חֲמִישׁ,
עָלוּ חֲמִשִּׁים, הַשְׁחִיתוּ הָעִיר וְהַקִּדְשׁ,
וְהִנֵּה הַפֶּךָ מִשְׂרָשׁ, וַיִּכַּח אֵל הַחֲמִישׁ.

תִּבְא לַפְּנִיךָ אֲנִקְתָּנוּ, וְשָׁמַע שׁוֹעֲתָם,
חֹסֶה יְדוֹד עַל עַמּוֹ, חוֹשָׁה לַתְּשׁוּעָתָם,
יֵשׁ אַחֲרֵית וְתִקְוָה, וְשָׁבוּ בָנִים לְגְבוּלָם,
וְאִזּוּ נִשְׁיֵר שִׁיכָה חֲדָשָׁה כְּשִׁירַת-הַיָּם.

כָּתַב בְּדַמוּעַ
מִצְּפָה לִישׁוּעָה
בְּיַד יְהוֹשֻׁעַ

אִיכָּה יִשְׁבָּה חִבְצֻלַת הַשָּׁרוֹן,
וְדָמָם רַן בְּצִמּוֹן הַשְּׁמֵרוֹן,
וְגִרְשׁוֹ יוֹשְׁבֵי עֵזָה בְּשִׁבְרוֹן,
וַיָּעַ מִמְדוֹר אִישׁ כְּפָר-דְּרוֹם.

כִּכּוֹ תִבְכֶּה, וְתִדְמַע עֵינַי,
כִּי שִׁבְרֵי גְדוֹל נִשְׁבַּר עָמִי,
זֶה חֲזִיתִי, הַשִּׁבְצָ אֶחְזִנֵּי,
הַשְּׁלַכְתָּ מִבֵּיתְךָ, נְצָר-חֲזִנֵּי.

גְּלַתְהָ עֵזָה, עֲזוּבָה תִהְיֶה,
כְּלַתְהָ הִרְעָה אֵל הַמְּקוֹם הַזֶּה,
אֲבָלָה אֲדַמָּה, שִׁדְד שְׂדֵהָ,
כִּי תִכְלָה אֶת פֶּאת-שְׂדֵהָ.

דְּרָכֶי שְׁמֵרוֹן אֲבָלִים שׁוֹמְמִין,
וַיִּפְּגַ לִבְנוֹ, כִּי לֹא הָאֵמִין,
יָגוֹן תִּמְלֵא הַיּוֹשְׁבֵת בְּגָגִים,
כְּבָרוּחַ קָדִים נִפְצָו הַכְּדִים.

הִיוּ צָרִיָה לְרֹאשׁ, אִיבִיָה לְעֵנָה,
הַפְּכִתָם לְעֵנָה מִשְׁפָּט, וַיִּגְדַּל עוֹנָה,
בְּעִרְתָם הַכָּרֶם, וַיִּרְדּוּ הַדְּרָה וְהַמוֹנָה,
לֹא יָרְאוּ לְשַׁחַת אֶת כְּרָם-עֲצָמוֹנָה.

וַיִּצְא מִמְּקוֹמוֹ לְשׁוֹם אֲרָצְךָ לַקְּצִפָּה,
אֶחְזִתְנִי זְלַעְפָּה, כִּי רַעָה נִשְׁקָפָה,
גִּפְּוּ פְרִיָה וְעֵנְפָה הִיְתָה לְשִׁרְפָה,
הִיְתָה לְתֵל שְׁמָמָה תֵּל-קִטְיֹפָה.

זָכְרָה יָמִים מִקֶּדֶם שְׁנוֹת עוֹלָמִים,
יְדוֹד אֲשֶׁר הַצִּלְנִי מִיַּד הַיִּשְׁמַעְאֵלִים,
בְּרַךְ נָה צַדִּיקִים יוֹשְׁבֵי אֵהֱלִים,
עַתָּה יִצְאוּ מִבְּהֵלִים מִנְּה-דְּקָלִים.

חֲטָא חֲטָא יִשְׂרָאֵל, וְגַם עֵבֶר בְּרִיתוֹ,
לְהַקִּים אֲרָץ, לְהַנְחִיל מוֹרְשָׁה לְשִׁאֲרֵיתוֹ,
בְּעוֹן תְּכַנִּית, הִסְבּוֹ אֶת לְבָם אַחֲרֵנִיתוֹ,
הִלְכְנוּ קִדְרֵנִיתוֹ, כְּסִפּוֹ דוֹגִית וַיִּסְנִיתוֹ.

טָמְאָתָה בְּשׁוּלְיָהּ, לֹא זָכְרָה פְּלֶאִיוֹ,
וַיִּפּוּצוּ אוֹיְבָיו וַיִּנּוּסוּ מִשְׁנֶאֱוִי מִפְּנֵיו,
רָאָה כִּי הִגְדִּיל אוֹיְבָו, חֲרַק עָלֵי שְׁנָיו,
כִּי מִפְּנֵי הִרְעָה אֲבָד וַיִּנְאָסֶף הַשָּׁלוֹ.

יְדוֹ פֶרֶשׁ צָר, לֹא הִשִּׁיב אַחֲזוֹר,
הַחֲשִׁיד לְאֲרָץ, הַקְּדִיר מְאוּרֵי אוֹר,
וְאִיִּחְלָה כִּי יִצָּא מִשְׁפָּטִי לְאוֹר,
וְעַתָּה לֹא רָאוּ אוֹר בְּגוֹ-אוֹר.

כָּל עֵמָה נִאֲנַח, זְעָקוֹ אֵל טוֹב וְסִלָּח,
מִדּוּעַ דְּרָךְ רַשָּׁע תִּצְלַח, מֵאִן לְשַׁלַּח,
חִפְצוֹ בְּיָדוֹ יִצְלַח, נָה וְעֵזָב וּמִשְׁלַח,
רוּדֵי יָדוֹ הַחֲזָקָה שְׁלַח אֵל הַבְּדִלַח.